

Podjetniška zgodba

Tina Kastelic

Tina, s čem se ukvarjaš?

Sem ustanoviteljica, lastnica in direktorica podjetja Kompetenca d.o.o., kjer drugim podjetjem pomagamo pri upravljanju z njihovimi zaposlenimi. To pomeni, da nas druga podjetja najamejo oz. rada se pošalim, da nas za daljši čas (včasih tudi za kakšno leto) posvojijo kot dodatne člane njihovih ekip in potem z njimi tesno sodelujemo, jih spoznavamo, jih poskušamo čim bolje razumeti in jim pomagati rešiti izzive, s katerimi se soočajo na kadrovskem področju. Tako po potrebi izvajamo različne delavnice s katerimi krepimo njihove psihosocialne kompetence (na primer kako učinkovito komunicirati, kako voditi svojo ekipo zaposlenih...); vzpostavljamo tudi kadrovske sisteme (na primer mentoriranja, nagrajevanja zaposlenih, nasledstev zaposlenih, ki odhajajo...); izvajamo psihološka testiranja (na primer za iskanje talentov ali oceno primernosti osebe za določeno delovno mesto) in pomagamo ljudem razumeti ter razvijati lastna razmišljanja, čustvovanja in vedenja preko coachingov.

Kako izgleda tvoj delovni dan? V kakšnih vlogah se znajdeš kot direktorica?

Moji dnevi so zelo raznoliki, kar tudi obožujem, saj mi dinamika res ustreza.

Moja prva, skoraj vsakodnevna vloga je biti podjetnica. Moja naloga je skrbeti za posel, torej moram večino časa razmišljati, kako dobiti nov posel, kje se skrivajo nove priložnosti, kako voditi komunikacijo s strankami... To zajema veliko klicev, uporabe družbenih omrežij (predvsem LinkedIna), pisanje in pošiljanje ponudb naših storitev strankam in podobno.

Ob ponedeljkih sem večinoma v vlogi vodje, kar pomeni, da se popolnoma posvetim svojim zaposlenim. Preverim potek dela in morebitne izzive moje ekipe, jim pomagam, jih mentoriram, dajem povratno informacijo in jih usmerjam. Kot vodja si konstantno v stiku z izzivi ljudi in rešuješ kakšna nezadovoljstva, stiske, neznanja, zaplete pri delu, balansiraš frustracije in nesigurnosti... Si tam, da krmariš skozi težja obdobja in podpiraš svoje zaposlene, da lahko čim bolje "zacvetijo".

Vmes pa sem v vlogi psihologinje in strokovnjakinje, ki dela z drugimi podjetji ter rešuje njihove kadrovske izzive. Veliko je terenskega dela, saj postanem začasen del njihovih ekip in zato res nikdar ni dolgčas. Včasih pa tudi kot gostja na kakšnih dogodkih predajam svoja znanja in izkušnje širši publiki poslušalcev.

Podjetniška zgodba

Tina Kastelic

Kako je potekala tvoja karierna pot?

Moja karierna pot se je začela v srednji šoli, ko sem po naključju dobila priložnost za delo pri organizacijski psihologinji. Takrat sem spoznala poklic, ki ga opravljam danes in hitro sem vedela, da je to nekaj, kar si želim početi. Tako sem se tudi odločila za študij psihologije. Tekom študija sem zelo veliko delala in preizkusila veliko stvari. Zdi se mi ključno, da ugotovimo, kaj nam je všeč, ter razvijamo veščine. Napake tekom študija so najcenejše.

Drugi del mojega poklica pa je podjetniška zgodba. Sama izhajam iz zelo tradicionalne družine in nikoli nisem razmišljala, da bi lahko bila podjetnica. Sploh se nisem zavedala, da mi to leži. Sem oseba, ki zelo rada preizkuša stvari - tudi takšne, ki se drugim zdijo nekoliko nore, nemogoče. Iz ene takšne ideje se je rodila ideja o lastnem adrenalinskem parku, ki je bil zame najboljše možno izhodišče. Uresničila sem jo skupaj s fantom. Potem se je vse skupaj začelo - prišli so realni problemi, saj ni vse enostavno. Rada se pošalim, da je to moj peskovnik, kjer sem lahko delala napake in se iz njih učila. Bila je najboljša možna šola in hkrati največje presenečenje, odkritje, da mi podjetništvo zelo ustreza.

Ko sta se ti dve poti prepletli, se je iz tega rodila Kompetenca - moje trenutno podjetje, kjer svojo zgodbo pišem že 7. leto. Ljudem okrog nas se pogosto zdi, da stvari ne bodo uspeli, zato je pomembno, da ne iščemo zunanje potrditve, ampak zaupamo vase, sledimo svojim sanjam in se za njih potrudimo, saj uspeh ne pride sam.

Kako in zakaj si se odločila za lastno podjetniško pot?

Za lastno podjetje sem se odločila predvsem zato, ker sem že od prej vedela, da mi to ustreza. Takrat sem že imela 3 otroke in enostavno sem zelo težko usklajevala zasebno ter službeno življenje. Imela sem idejo, tekom dela sem videla, kaj na trgu manjka, in odločila sem se to preizkusiti. Verjela sem, da bo uspelo, čeprav me je presenetilo, da je uspelo tako hitro in v takšnem obsegu.

Pri podjetniški poti mi je najbolj všeč svoboda, to, da vidiš sadove lastnega dela in možnost upravljanja s svojim časom.

Podjetniška zgodba

Tina Kastelic

Kaj je po tvojem mnenju ključno, da uspeš kot podjetnik? Kaj je vplivalo na tvoj uspeh?

Recepta za uspešno podjetniško pot ni. Vabim te, da mojim mislim na to temo prisluhneš tudi TUKAJ. Če pa pogledam lastno pot, bi rekla, da je ključna toleranca do lastnih napak in neuspehov. Ti so sestavni deli učenja in neuspeha. Druga stvar je vztrajanje in trdo delo. Ko uspe, vedno zgleda enostavno, vendar je za vsakim uspehom skritih veliko ur trdega dela, reševanja problemov in vztrajanja. Tretja stvar pa je, da ne iščeš zunanje potrditve, saj je pogosto ni. Ljudje pogosto dvomijo in nas ne spodbujajo, zato moramo verjeti sami vase in se čim bolj obdati s tistimi, ki pa verjamejo v nas.

V otroštvu vsekakor nisem razmišljala na tak način. Nisem bila ne nadpovprečno pridna, niti med najuspešnejšimi v šoli. Zagotovo pa so me določene izkušnje tekom odraščanja izoblikovale v osebo, kakršna sem danes. Ne izoblikujejo nas vedno samo dobre stvari in uspehi, ampak tudi tiste manj prijetne.

Zraven ustanovitve podjetja pa si tudi v vlogi vodje. Kakšne kompetence (lastnosti, veščine, talente...) pa meniš, da potrebuje oseba, da je lahko uspešna vodja?

Pri vodenju se mi zdi ključen občutek za ljudi, saj vodimo ljudi. Treba se je znati prilagajati ljudem ter situacijam. Pomembno se mi zdi, da vodja zna pohvaliti, povedati dobre ter slabe stvari in konstruktivno skritizirati, ko je to potrebno. Verjamem tudi, da potrebuje prodornost in mora biti zgled ljudem v ekipi.

Mislim, da je vodenje ena najtežjih stvari. Nekaj tega že imamo v sebi, veliko pa se moramo vodje dodatno naučiti. Če se želimo učiti, pa najprej potrebujemo samorefleksijo - torej zmožnost, da opazujemo sami sebe in vidimo tudi lastne pomanjkljivosti.

Kaj je tvoj najljubši del pri opravljanju te službe?

Najljubši del moje službe so ljudje. Vedela sem, da želim delati z ljudmi - lahko bi rekla, da je to moj talent, ki sem ga za delo dobro razvila in ga zmeraj pilim. Uživam v stiku z drugimi, reševanju izzivov in občutku, da lahko prispevam k boljšim odnosom ter boljšemu delovnemu okolju.

Kakšen nasvet bi dala mladim o tem, kako naj se lotijo svoje izobraževalne in poklicne poti?

Najprej bi rekla, da na koncu izobraževanje ni vedno osnova za to, kar počnemo. Včasih se šolamo za nekaj, kar potem sploh ni povezano z našim poklicem. Zdi se ključno, da se zavedamo, da ta odločitev ni usodna, tudi, če je napačna. Imamo nešteto možnosti za dodatno izobraževanje, prekvalifikacije in dandanes se vsi učimo celo življenje.

Druga stvar je preizkušanje. Mislim, da se je ključno preizkusiti v čim več vlogah in poklicih, da lažje ugotovimo, v čem smo dobri in kaj nas sploh ne veseli.